

BERTA CSONGOR

Romlott napok

(Drámarészlet)

A *Romlott napok* a *Rómeó és Júlia* parafrázisa. A beteljesületlen szerelem megismétlődése egy paralel univerzumban. A cselekmény ebben a történetben Bécsben játszódik, ahol egy koszovói szerb és egy koszovói albán *gastarbaiter* család szikrázódik össze, akik pékségeiket, hogy, hogy nem, egymással szemben nyitották meg. Az albán családnak egy éjszakai áramkimaradás miatt megromlott a hűtőben tárolt túrója. Ezért Dafina (*Júlia*) elhatározza, hogy átmegy Markoékhoz (*Rómeó*) kölcsönkérni egy kis túrót.

Szereplők

ZDRAVKO

BRANKA

SRĐAN

PETAR

MARKO, a szerb pékcsalád legkisebb fia

BRAHIM

TEFTA

TOLANT

DAFINA, az albán pékcsalád lánya

3. jelenet

Erkélyjelenet

Dafina Marko szobájának ablaka alatt.

DAFINA Hé! Marko! Így hívnak, ugye?
Kéne egy kis segítség, mert hát,
A túrónk felett az idő kicsit eljárt...

MARKO Te mit keresel itt?!
Apám megöl minket, hogy ha téged itt lát!

DAFINA Jaj, megyek mindjárt! Hogy félted az irhád!
Egy kis túró kéne kölcsön! Kapsz cserébe pálinkát!

MARKO Az egész család a konyhában a marhahúst főzi,
A hűtőt apám szigorú szeme szüntelen őrszi!
Attól tartok más megoldás után kell most nézned...

DAFINA *Attól tartok*, nézd meg, micsoda szókészlet!
Ez igen! Háromfogásos kifogást talál!
Beérem egy nemmel is! Vagy egy hagyjál békén, csávall!

MARKO Várj... Megnézem, mit tehetek, de nem ígérek semmit.

Meghúzza a pálinkát, bátorságot gyűjt, és beoson a konyhába. Zdravko, Marko apja húst darál és a hágai tárgyalásokat nézi, amit fennhangon kommentál. Marko próbál észrevétlen maradni, kinyitja a hűtőt, kivesz egy adag túrót, a háta mögé rejt. Lassan távozna, amikor az apja megszólítja.

ZDRAVKO Mit kerestél a hűtőben, drága fiam?
Mi van? Mit hallgatsz ilyen drámaian?

MARKO Tessék? Ja, csak megnéztem, hogy hűt-e rendesen.
Nehogy itt valami megromoljon feltűnésmentesen.

ZDRAVKO És túrót nem vettél ki véletlenül te nekem?

MARKO Nem, dehogyis, miért?

ZDRAVKO Hát azért, mert szeretem! *(nevet)*
Na, erről a hozzáállásról ugatok, gyerekem.
Ne is lássalak...

MARKO *(vissza Dafinához)* Megszereztem!

DAFINA Látod, ügyes gyerek vagy te! *(Bemászik az ablakon.)* Ez meg mi?

MARKO Az... Az egy semmi! Csak egy hülye szószötlet.
De jobb, ha nem is esik róla szó többet.
Ne! Ne kóstold meg, kérek!

DAFINA Hú, ez elég betyáros, pedig nem vagyok válogatós...
Ez mi lenne, ha lenne? Mártogatós?

MARKO Apám szerint ez csak olyan Markogatós.
És amibe csak mártom a kiskanalam,
Az egyből elromlik... És igaza van.

DAFINA *(a szószót kóstolgatja)*

Hmm... Hát apád ezért nem tart normálisnak,
Ez szédületes: fokhagymapor s ánizsmag?
De túl sokat akar, pedig a megoldás már benne van!
Sörös vagy joghurtos? Nem jó, ha egybe van!

(Közben fűszereket ad hozzá.)

Kellene egy kis... Á, látom már, így nil!
Addig fogd meg eztet... jaj, ez olyan izgi!

Jó lesz ez, már csak egy dolog kéne bele:
Egy kis éhség! Attól lesz az étel énekezene.
Kóstold meg, ha mered!

MARKO Dafinám... Ez de finom!
Mintha megélnékülne tőle a szívizom!

DAFINA *(kis csókot nyom Marko szájára)* Tényleg finom. Így bizony.
(Elszalad.)

Marko egyedül marad, ujjong, eltölti a vonzalom mámora.

MARKO Egy órája még a napok lustán tűntek tova,
Mintha mindig ősz lenne és mindig hétfő volna.
De kikökkent az idő! Oh, változás!
Szívemben Dafina tavasza, nem vitás!

Érdekes: kinn bár lehet borús, szeles
a szívnek csak árnyjáték az, hogyha repes.
És lehet az idő járása napos,
mit se ér: a szív képtelen örülni, ha fagyos.

Apám cikázik fejemben s egy ötlet:
A szenvedésének véget vethetne ez öntet.
De mivel eljártszottam minden kártyám nála,
A szószit titkon szolgálom fel... Mégpedig máma!

5. jelenet

Este, zárás után

Dafina lemászik az ablakból, hátitáskával. Marko a szemközti ablakból észreveszi és elévág.

MARKO Hé! Dafi! Hát te hova mész?

DAFINA Ööö, csak sétálni.

MARKO Hajnali kettőkor?

DAFINA Nem tudok aludni, és akkor mi van?!

MARKO Csak annyit akartam, hogy köszönöm a mait!
Aki a fizetését itt hagyta, láttad azt a palit?
Hogy ekkora sikere legyen, tényleg nem vártam!

DAFINA Ugyan, én csak megijesztettem egy kis mentával.
Tiéd minden érdem!
De most megyek, mert elkésem...

MARKO Honnan?

DAFINA Jaj... Prištinába megyek az 1b-vel!
Jó, hogy megismertelek, bár szinte idegen vagy,
S nem mondanám, hogy a jelenléted hidegen hagy...
De mindegy is... Megyek. *(Elindul.)*

MARKO Te pedig szép vagy!

DAFINA Tessék?

MARKO Vagyis, te vagy a legszebb!

DAFINA Köszönöm... De ettől még nem változott a helyzet.

MARKO Nem?

DAFINA Mármint, az, hogy megyek.
Vagy miről is beszélünk itten, egek...

MARKO Én arról, hogy maradj! És adj nekem két hetet!
Aztán én is megyek veled. Ketten aztán kihúzzunk
Koszovóban egy telet.

DAFINA Komolyan beszélsz?

MARKO Két hét... Ha így dolgozunk talán egy is elég.
Addig válogass az útra a mobilodon zenét!

Felkapcsolódik egy villany, és zaj hallatszik, ami óvatosságra inti őket.

DAFINA Jó.

MARKO Jó?

DAFINA Jó éjt. *(Mosolyogva visszaindul a szobájába.)*

MARKO Jó éjt?

DAFINA Jó éjt.

MARKO Csak nem küldesz el így, üres kézzel?

DAFINA Mit adhatnék a kezedbe teneked?

MARKO Mondjuk a kis mézben főtt fokhagyma feneked.

DAFINA Nézd... Nem is tudtam, hogy ilyen szemtelen a nyelved!

MARKO Még nem is hallottad, hogy pörögnek az r-ek!

Nevetnek, majd egymásnak esnek.

9. jelenet

Marko és Dafina

MARKO Hé, Dafí!

DAFINA Mit akarsz?

MARKO Tudom, mire gondolsz... Ne haragudj! Sajnálom!

DAFINA Nem is haragot érzek, csak olyan más voltál...
Mintha te is ugyanúgy gyűlölnél minket.
Eleinte másnak tartottalak másoknál! De mindegy!
Én holnap indulok! Te pedig jobb lenne, ha maradnál!
Úgysem voltam több neked egy futóbolond kalandnál!

MARKO A szívedet adtad, ami nekem többet ér
Minden fogyasztási cikknél, mi tönkre mén!
Vak szerelmet adtál, mely színvak
S nem érdekli ki vagy s hogy hívnak!
Bizsereg a lábujjam, ha rád gondolok,
S számolni se tudom, szívem hányszor dobog!
Különös áramlatok rezdítik a testemet,
Hogy nem lehetünk egymáséi, gondolni is rettenet!

DAFINA Jaj, Marko... Mintha szívemből olvastál volna!
Viszályok tengerén Te egyetlen csónak!
(Sírásban tör ki.)
Istenkém, apámék valami méregről beszéltek,
Úgy, mint a Nagykövet elleni merénylet!
Segíts, kérlek, útját állni ennek az egésznek!
Vagy induljunk most és vissza se nézzünk!
Úgy talán megtörhetjük végre az átkot,
Ami örök idők óta sújtja e két családot!
Mert a gyűlölet ideje másképp telik, ezt érzem!
Sok hónap egy órájában, évezred egy percében!

MARKO Méreg?! Szavaidat döbbenet hallgatom...
Dafina! Szegény családom itt nem hagyhatom!

Itt maradok, amíg kell, ezek után főleg!
Apádék rászolgáltak, hogy főbe lőjék őket!
Nem alszom és eszem eztán: lesek hideg ésszel.
Bátyád bármi gyanús jelért ledöföm egy késsel!

DAFINA Ne! Marko! Kérlek!

MARKO Hagyjál most! Itt emberéletek forognak!
Utazz el! Azt tartom a legokosabb dolognak!
Talán utánad megyek, ha itt végeztünk,
Hogy ki kivel, majd eldönti a végzetünk! *(Marko el.)*

Dafina egyedül marad.

DAFINA Úgy... Hát nincs felsőbb igazság, mi ide lát!
Miért vagyok én a világon egyáltalában?
Az időnek ebben az elszórt szilánkjában?!Azt képzelem, van sok másik idő még,
amiben lehet élni s a halál az időgép.

És vannak millió Zdravkók, és millió Brahimok,
Millió Dafinák, Markók: ez a titok.
S kell legyen, – ha az idők száma végtelen –
Egy, amiben apámat nem rohasztja sérelem!
Egy, amiben Markóval megöregszünk békében!
Egy, amiben nem zokogok Bécsben egy vécében!
Hisz az átjárás egyszerű, hát mire várok?
Ez már az örület vajon? Vagy mit zagyválok?!
Egy furcsa hangulat vett rajtam erőt!
Boldogság! Vagy csak fény a sötét előtt?
Jer hát, kis üveg...

Dafina kiissza a mérget.